

DECIZIE

12 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul: Valeriu Doagă

Judecători: Tamara Chișca-Doneva, Ala Cobăneanu, Nicolae Craiu, Iurie Bejenaru

examinând recursul declarat de Societatea pe acțiuni „Termoelectrica”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Ursu Elena împotriva Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr. 18, Societății pe acțiuni „Termoelectrica” și Întreprinderea municipală ”Infocom” cu privire la anularea ordinelor de încasare a numerarului, excluderea sumelor pentru energie termică (apă caldă și încălzire), obligarea a înceta calcularea și prezentarea spre plată a plăților pentru energia termică (încălzire) și pentru energie termică (apă caldă),

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de către Ursu Elena, casată hotărârea Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău din 05 iulie 2016 și emisă o nouă hotărâre de admitere parțială a acțiunii,

c o n s t a t ă:

La 17 decembrie 2014, reclamanta Ursu Elena a depus cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr.18, SA ”Termoelectrica” și Întreprinderea municipală ”Infocom” privind excluderea datoriei de 2 412,79 lei pentru energie termică (încălzire) pentru perioada anilor 2011 - 2014.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, apartamentul nr. 43 din str. Crîngului, 12 mun. Chișinău i-a fost atribuit prin ordinul de repartiție nr.002375 din 02 martie 1984. Apartamentul a fost conectat la încălzirea centralizată, însă la 17 septembrie 2007 la apartament a fost instalată încălzire autonomă, fapt ce se confirmă prin actul din 17 septembrie 2007.

La 15 decembrie 2011, reclamanta a adresat o plîngere la ÎMGFL nr.18, prin care a solicitat întocmirea unui act care ar confirma lipsa țevilor tranzit la agentul termic în apartamentul său. Asemenea solicitări a expediat și pe perioada anului 2013.

La 21 februarie 2014 a fost întocmit procesul-verbal privind controlul instalațiilor tehnice de încălzire, conform căruia s-a stabilit că, apartamentul nr. 43 din blocul locativ cu 5 etaje din str. Crîngului, 12, mun.Chișinău este deconectat de la sistemul centralizat de încălzire și ca sursă alternativă la căldură se folosește

cazan de gaze tip "Montan", iar țevile de tranzit a sistemului centralizat sunt demontate definitiv. Alte conectări ilegale la sistemul centralizat nu s-au depistat. Datoria pe tranzit la încălzire constituie suma de 2 274,21 lei.

Cu toate acestea, pîrîții continuă ilegal să-i calculeze plăți pentru energia termică (produsul) nefolosit de către reclamantă.

Astfel, consideră că acțiunile pîrîților vin în contradicție cu prevederile art.1 din Legea nr.105 din 13.03.2003 cu privire la protecția consumatorilor.

Menționează reclamanta că, prin calcularea plăților lunare pentru agentul termic (încălzire) nefolosit este prejudiciată enorm, deoarece după cum s-a stabilit familia ei nu beneficiază de careva servicii legate de energia termică (încălzire apă caldă), fapt ce o determină să solicite excluderea sumei de 2 412,79 lei.

Solicită reclamanta obligarea SA „Termocom”, ÎMGFL nr. 18 și SA "Infocom" să excludă datoria în sumă de 2 412,79 lei, pentru energia termică (încălzire) pe perioada anilor 2011-2014.

În cadrul examinării pricinii în instanța de fond, reclamanta Ursu Elena și-a concretizat pretențiile din acțiune, solicitînd anularea ordinelor de încasare prin care s-a dispus încasarea plății pentru energie termică (încălzire și apă caldă), pe perioada anilor 2011- ianuarie 2016, excluderea sumelor calculate din rubrica datoriei la încălzire și apă caldă (f.d. 70-72, 101-102,116, 152-153).

Prin hotărârea Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 05 iulie 2016 acțiunea fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

La 12 iulie 2016 Ursu Elena a declarat apel nemotivat, iar la 01 august 2016 a declarat apel motivat, solicitînd casarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2016 s-a admis apelul declarat de Ursu Elena, fiind casată hotărârea Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 05 iulie 2016 și emisă o nouă hotărâre de admitere parțială a acțiunii.

S-au anulat ordinile de încasare nr. 124919962 pentru luna mai 2015, nr. 126369257 din luna august 2015, nr.128124458 din luna noiembrie 2015, nr.128757863 din luna decembrie 2015, nr.128887293 pentru luna ianuarie 2016, prin care s-a dispus încasarea plății pentru încălzire și apă caldă, pentru apartamentul nr.43, str. Crîngului, 12, mun. Chișinău.

S-a obligat SA "Termoelectrica ", ÎMGFL nr. 18 și ÎM "Infocom" să excludă datoria pentru energia termică (încălzire și apă caldă) pe perioada anilor 2011 - 2015 pe apartamentul nr. 43 din str. Crîngului, 12 mun. Chișinău, pe numele Elenei Ursu.

S-a încasat din contul ÎMGFL nr. 18 în beneficiul Elenei Ursu cheltuielile de judecată în sumă de 3 648 (trei mii șase sute patruzeci și opt) lei.

În rest, pretențiile reclamantei Ursu Elena s-au respins.

La 02 ianuarie 2017 SA „Termoelectrica” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

Recurentul SA „Termoelectrica” în motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel este neîntemeiată și ilegală, or instanța de apel nu a examinat sub toate aspectele fondul cauzei fapt ce a dus la aplicarea eronată a legii și aplicînd o lege care nu trebuia aplicată situației în speță a ajuns la concluzii contradictorii cu circumstanțele pricinii, contrară practicii judiciare naționale, recomandărilor CEDO

și recomandărilor CSJ.

Instanța de apel nu a stabilit raporturile juridice dintre apelanta Ursu Elena și intimații SA „Termocom”, ÎMGFL nr. 18 și SA ”Infocom”, fapt ce a dus la obligarea SA „Termocom” de a exclude datoria pentru agentul termic pe apartament, fără a ține cont de faptul că între SA „Termoelectrica” și proprietarii de locuințe, amplasate în blocurile locative nu există relații contractuale de fapt, nici de drept și ca rezultat lipsește raportul material litigios, considerat obiect al acțiunii.

Indică recurentul că Curtea Supremă de Justiție prin Recomandarea nr. 11 din 01.11.2012, în pct. 3 a atenționat că, ”între SA “Termocom”(actualmente SA ”Termoelectrica”) nu există contracte încheiate cu proprietarii, chiriașii și locatarii caselor individuale, apartamentelor/încăperilor locuibile în cămine și încăperilor nelocuibile din bloc. Adică între acești subiecți lipsește legătura juridică și ca rezultat raportul material litigios”.

Totodată pct. 21 al Regulamentului cu privire la furnizarea și utilizarea energiei termice, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 434 din 09.04.1998 prevede că “La imobilele cu destinație de locuințe, contractul de furnizare se încheie cu asociația de locatari, iar în lipsa acesteia - cu persoana împuternicită, cu locatarii sau cu proprietarul, după caz.” Aceste prevederi sunt reflectate în art. 9 din Legea nr.1525 din 19.02.1998 cu privire la energetică ”relațiile economice dintre întreprinderile energetice, precum și consumatori, se stabilesc în bază de contract”, cât și în art. 40 alin.(2) al Legii nr.92 din 29.05.2014 cu privire la energia termică și promovarea cogenerării „în sectorul rezidențial, reprezentantul autorizat al consumatorilor din blocurile de locuit cu sisteme colective de alimentare cu energie termică, inclusiv din căminele și blocurile de locuit departamentale, este administratorul fondului locativ respectiv, care încheie un contract de furnizare a energiei termice cu furnizorul. ”

Invocă recurentul că, SA ”Termoelectrica” are contract de livrare- utilizare a energiei termice în apă caldă nr. 6018 din 02.10.2006 încheiat cu ÎMGFL-18, (numit în continuare Contract) care reglementează raporturile dintre furnizor și consumator cu privire la livrarea, plata și condițiile de utilizare a energiei termice.

Potrivit pct.5.1.6 al Contractului nominalizat, unicul purtător de drepturi și obligații, în relațiile contractuale cu Furnizorul este Consumatorul - persoana juridică (ÎMGFL - 18).

Mai relatează recurentul că, SA „Termoelectrica” comercializează energie termică ca marfa către ÎMGFL 18.

Conform statutului, ÎMGFL-18 are dreptul să încheie contracte cu producătorii/ furnizorii din numele locatarilor, inclusiv și cu întreprinderea termoenergetică („TERMOELECTRICA” S.A.) iar locatarii, la rândul lor, sunt obligați să achite serviciile locativ - comunale prestate de către ÎMGFL -18.

ÎMGFL 18 în conformitate cu prevederile art.2 și art.3, alin.(1), lit.(b) a Legii nr.1402 din 24.10.2002 cu privire la serviciile publice de gospodărie comunală este *operator* adică persoană juridică care dispune, dirijează, exploatează și întreține un sistem public de gospodărie comunală și furnizează consumatorilor servicii publice de gospodărie comunală în baza unui contract inclusiv și alimentarea cu energie termică.

Prin urmare, consideră recurentul că anularea ordinelor de încasare și

excluderea datoriei pe perioada anilor 2011-2015 pe apartamentul nr. 43 din blocul locativ de pe adresa str. Crîngului 12, mun. Chişinău, poate fi executată doar de Î.M. „Infocom” în temeiul datelor prezentate de ÎMGFL-18, fără participarea SA ”Termoelectrica”.

La 24 mai 2017, ÎMGFL-18 a depus referinţă prin care a solicitat admiterea recursului depus de SA ”Termoelectrica”, casarea deciziei instanţei de apel şi remiterea pricinii la rejudecare în instanţa de apel.

La 13 iunie 2017 avocatul Isiumbeli Valeriu în interesele recurentei Ursu Elena a depus referinţă, solicitând respingerea recursului declarat de SA ”Termoelectrica” ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că, decizia Curţii de Apel Chişinău a fost emisă la 12 octombrie 2016, şi a fost expediată participanţilor la proces la 24 octombrie 2016 (f.d.226, vol.I), însă la materialele dosarului lipsesc probe care ar confirma recepţionarea copiei deciziei instanţei de apel de către SA ”Termoelectrica”. Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale şi a declarat în termen recursul depus la 02 ianuarie 2017.

Prin încheierea Curţii Supreme de Justiţie din 21 iunie 2017, recursul declarat de către SA „Termoelectrica” a fost considerat admisibil.

Reieşind din prevederile art. 444 CPC, recursul se examinează fără înştiinţarea participanţilor la proces.

Studiind materialele dosarului în raport cu argumentele invocate în recurs şi obiecţiile expuse în referinţă, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ lărgit al Curţii Supreme de Justiţie consideră recursul întemeiat şi care urmează a fi admis cu casarea integrală a deciziei instanţei de apel şi remiterea pricinii spre rejudecare la Curtea de Apel Chişinău, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) CPC, instanţa după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanţei de apel şi să trimită pricina spre rejudecare în instanţa de apel în toate cazurile în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanţa de recurs.

Astfel materialele dosarului atestă că, Ursu Elena este proprietara apartamentului nr. 43 din str. Crîngului, 12 mun. Chişinău care i-a fost atribuit prin ordinul de repartiţie nr.002375 din 02 martie 1984. Apartamentul dat se află în gestiunea ÎMGFL nr. 18.(f.d.8).

Tot actele dosarului denotă că, Ursu Elena s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr.18, SA ”Termoelectrica” şi Întreprinderea municipală ”Infocom” privind excluderea datoriei în sumă de 2 412,79 lei pentru energie termică (încălzire) pentru perioada anilor 2011 – 2014.

Pe parcursul examinării cauzei în instanţa de fond, reclamanta Ursu Elena şi-a concretizat pretenţiile din acţiune, solicitând anularea ordinelor de încasare prin care s-a dispus încasarea plăţii pentru energie termică (încălzire şi apă caldă), pe perioada anilor 2011- ianuarie 2016, excluderea sumelor calculate din rubrica datorii la încălzire şi apă caldă (f.d. 70-72, 101-102,116, 152-153).

Prima instanţă, fiind investită cu judecarea prezentei cauze, a ajuns la concluzia netemeinicii acţiunii.

Ulterior, instanța de apel, fiind investită cu judecarea apelului declarat de către Ursu Elena, a ajuns la concluzia temeiniciei acestuia, casând hotărârea primei instanțe, și adoptând o nouă hotărâre de admitere parțială a acțiunii prin care:

S-au anulat ordinele de încasare nr. 124919962 pentru luna mai 2015, nr. 126369257 din luna august 2015, nr.128124458 din luna noiembrie 2015, nr.128757863 din luna decembrie 2015, nr.128887293 pentru luna ianuarie 2016, prin care s-a dispus încasarea plății pentru încălzire și apă caldă, pentru apartamentul nr.43, str. Crîngului, 12, mun. Chișinău.

S-a obligat SA "Termoelectrica", ÎMGFL nr. 18 și ÎM "Infocom" să excludă datoria pentru energia termică (încălzire și apă caldă) pe perioada anilor 2011 - 2015 pe apartamentul nr. 43 din str. Crîngului, 12 mun. Chișinău, pe numele Elenei Ursu.

S-a încasat din contul ÎMGFL nr. 18 în beneficiul Elenei Ursu cheltuielile de judecată în sumă de 3 648 lei.

La adoptarea unei astfel de soluții instanța de apel a reținut prevederile pct.10, 17, 18 a Regulamentului cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locativ - comunale și necomunale pentru fondul locativ, contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării acestora de la/reconectării la sistemele de încălzire și alimentare cu apă, aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 191 din 19.02.2002.

A mai indicat instanța de apel și prevederile pct. 8 și 8¹ din Anexă la Regulamentul cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locativ - comunale și necomunale pentru fondul locativ, contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării acestora de la/reconectării la sistemele de încălzire și alimentare cu apă, cu modificările introduse prin Hotărârea Guvernului nr.707 din 20.09.2011.

A mai conchis instanța de apel că, din anul 2007 în apartamentul reclamantei Ursu Elena este instalată sursa alternativă de căldură, apartamentul este amplasat la ultimul etaj, blocul locativ nu dispune de etaj tehnic. Iar, potrivit proiectului blocului locativ, nu era prevăzută încălzirea subsolului.

Astfel, pîrîții ÎMGFL nr.18 și SA „Termoelectrica” nu au prezentat probe ce ar confirma existența pierderilor normative de energie termică în încăperile tehnice și de uz comun, or pîrîților le revine sarcina probațiunii în prestarea serviciilor pretinse.

Prin urmare, instanța de apel a ajuns la concluzia că, nu sunt întrunite condițiile legale pentru obligarea reclamantei Ursu Elena la plata serviciilor de care nu a beneficiat, fiind stabilit faptul că, dînsa nu beneficiază de serviciile prestate de către SA "Termocom" pentru apartamentul său.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție conchide, însă, că o astfel de soluție rezultă din nedeterminarea exactă a naturii juridice a litigiului, criteriu, care presupune prin sine lămurirea completă și certă a situației de fapt sub toate aspectele, mai mult că, concluziile instanței de apel sunt bazate pe o apreciere unilaterală și arbitrară a materialului probator, fapt ce vine în contradicție cu normele de drept procedural.

Astfel, în conformitate cu art. 239 CPC, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

În conformitate cu art. 373 alin. (1) și (2) CPC, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea pricinii, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Reieșind din limitele judecării apelului consfințite în norma enunțată, instanța de recurs reține că, contrar acestor prevederi, instanța de apel, judecând apelul, a trecut în mod superficial asupra circumstanțelor cauzei, fără a examina sub toate aspectele legalitatea și temeinicia hotărârii supuse apelului, în raport cu regulile și legislația în vigoare.

Astfel, instanța de recurs reține că, instanța de apel nu și-a motivat soluția și nu a stabilit raporturile juridice dintre Ursu Elena și intimații SA „Termocom”, ÎMGFL nr. 18 și SA ”Infocom”.

Or, conform recomandării nr. 11 din 01.11.2012 a Curții Supreme de Justiție, pct. 3 a fost stipulat expres că, ”între SA “Termocom” (actualmente SA ”Termoelectrica”) nu există contracte încheiate cu proprietarii, chiriașii și locatarii caselor individuale, apartamentelor/încăperilor locuibile în cămine și încăperilor nelocuibile din bloc. Adică între acești subiecți lipsește legătura juridică și ca rezultat raportul material litigios”.

Conform art. 25 al.(1) Legea 1402/24.10.2002, persoanele fizice și juridice care beneficiază de servicii publice de gospodărie comunală sînt obligate să achite contravaloarea serviciilor prestate, conform facturilor primite, în termenul prevăzut de contractul încheiat între operator și utilizator. Operatorul care are încheiate contracte cu furnizorul este ori ÎMGFL, ori CCL sau APLP și nicidecum SA “Termocom”. Chiar dacă legea prevede că „Agenții economici care furnizează/prestează servicii de gospodărie comunală fără contracte cu utilizatorii, în caz de neachitare a sumelor datorate, pot acționa conform prevederilor alin.(2)-(4)”, nu se acceptă aplicarea acesteia decît în cazurile cînd contractele lipsesc cu desăvîrșire (de ex.: furnizarea energiei electrice de ÎCS “Red Union Fenosa” fără contract). În cazul în care contract există acesta nu poate fi ocolit sau ignorat cu rea-credință. În consecință dreptul pretins în judecată de către SA Termocom nu este opozabil decît subiectului cu care are contract încheiat. În caz contrar, persistă riscul ca împotriva unuia și aceluiași utilizator de energie termică să fie intentate acțiuni privind achitarea aceluiași serviciu prestat atît de către ÎMGFL, cît și de către SA Termocom.

Conform statutului, ÎMGFL-18 are dreptul să încheie contracte cu producătorii/ furnizorii din numele locatarilor, inclusiv și cu întreprinderea termoenergetică („TERMOELECTRICA” S.A.) iar locatarii, la rîndul lor, sunt obligați să achite serviciile locativ - comunale prestate de către ÎMGFL -18.

ÎMGFL nr.18 în conformitate cu prevederile art.2 și art.3, alin.(1), lit.(b) a Legii nr.1402 din 24.10.2002 cu privire la serviciile publice de gospodărie comunală este operator adică persoană juridică care dispune, dirijează, exploatează și întreține un sistem public de gospodărie comunală și furnizează consumatorilor servicii publice de gospodărie comunală în baza unui contract inclusiv și

alimentarea cu energie termică.

Mai mult ca atât, instanța de recurs menționează că prevederile pct. 2.2, Capitolul II din Statutul Întreprinderii municipale „Infocom”, aprobat prin decizia Consiliului mun. Chișinău nr. 4/9 din 12 iunie 2001, stipulează scopul și sarcinile întreprinderii și anume, perfectarea bonurilor de plată pentru serviciile comunale oferite populației; colectarea plăților pentru serviciile comunale și distribuirea lor prestatorilor de servicii; analiza informației prelucrate și prezentarea acesteia conducerii Primăriei; elaborarea, de comun acord cu subdiviziunile Primăriei municipiului Chișinău, a strategiilor informaționale la nivel de municipiu, unități teritorial-administrative, unități economice; executarea de lucrări și prestarea de servicii în domeniul tehnologiilor informaționale, practicarea altor activități, similare activităților de bază ale întreprinderii, ce nu contravin legislației în vigoare.

De altfel, Colegiul civil statuează că, ÎM „Infocom” în scopul perfectării avizelor de plată pentru serviciile locativ-comunale, utilizând la bază informația primară prezentată lunar de către prestatori și gestionari, nu dispune de relații contractuale cu persoanele fizice și nu are careva responsabilități față de aceste persoane.

Respectiv, concluzia instanței de apel referitor la faptul de a obliga SA ”Termoelectrica ”, ÎMGFL nr. 18 și ÎM ”Infocom” să excludă datoria pentru energia termică (încălzire și apă caldă) pe perioada anilor 2011 - 2015 pe apartamentul nr. 43 din str. Crîngului, 12 mun. Chișinău, pe numele Elenei Ursu, este neîntemeiată și contravine prevederilor legale enunțate mai sus.

Astfel, conchide instanța de recurs că instanța de apel în decizia sa nu a elucidat pe deplin circumstanțele cauzei și nu a stabilit cu certitudine cine se face responsabil și obligat să excludă datoria pentru energia termică (încălzire și apă caldă) pe perioada anilor 2011 - 2015 pe apartamentul nr. 43 din str. Crîngului, 12 mun. Chișinău, pe numele Elenei Ursu.

Prin urmare, instanța de apel, anterior obligării pîrîților SA ”Termoelectrica ”, ÎMGFL nr. 18 și ÎM ”Infocom” să excludă datoria pentru energia termică (încălzire și apă caldă) în aceeași măsură, nu a stabilit care este responsabilitatea acestora față de reclamanta Ursu Elena și care sunt relațiile contractuale de fapt și de drept.

În consecință, instanța de recurs conchide că la caz exigențele legalității și temeiniciei unei hotărâri judecătorești nu au fost respectate. Se reține că actul judecătoresc trebuie să corespundă tuturor normelor de drept, să fie clar, înțeles de părțile implicate în litigiu și să răspundă în mod sigur și expres la toate cererile și obiecțiile formulate de către părți (principiul nr. 6 al Recomandării nr. R (84)5 privind principiile de procedură civilă menite pentru ameliorarea funcționării justiției, adoptată la 28 februarie 1984 de Comitetul Miniștrilor al Consiliului Europei), ceea ce la cazul prezentei spețe este lipsă.

Se reiterează că dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prezumă dreptul la o hotărâre și decizie motivate. Motivarea este o parte a hotărârii în care instanța judecătorească în mod obligatoriu își expune concluziile formulate în privința cauzei deferite spre soluționare.

Potrivit unei jurisprudențe constante degajate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri

motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești de a se expune în hotărâri asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și argumentelor invocate de către părți întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (speța Garcia Ruiz c. Spaniei, hotărârea din 21 ianuarie 1999).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că decizia instanței de apel nu satisface standardele procedurale ale legalității și temeiniciei unui act judecătoresc și că s-a constatat într-o manieră certă încălcarea certă a normelor de drept procedural, omisiuni care nu pot fi corectate de către instanța de recurs la examinarea pricinii în ordine de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de către SA „Termoelectrica”, a casa integral decizia Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2016 și a remite pricina spre rejudecare în instanța de apel în alt complet de judecată.

La rejudecarea pricinii, instanța de apel urmează să țină cont de cele menționate și reexaminând pricina, să emită o decizie legală și întemeiată, respectând dreptul garantat al părților la un proces echitabil.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de către Societatea pe acțiuni „Termoelectrica”.

Se casează decizia Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2016, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Ursu Elena împotriva Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr. 18, Societății pe acțiuni „Termoelectrica” și Întreprinderea municipală ”Infocom” cu privire la anularea ordinelor de încasare a numerarului, excluderea sumelor pentru energie termică (apă caldă și încălzire), obligarea a înceta calcularea și prezentarea spre plată a plăților pentru energia termică (încălzire) și pentru energie termică (apă caldă), cu remiterea pricinii spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecători.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței, judecătorul:

Valeriu Doagă

Judecătorii:

Tamara Chișca-Doneva

Ala Cobăneanu

Nicolae Craiu

Iurie Bejenaru